

คำนำสำนักพิมพ์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวคนหนึ่ง ชื่อของเธอคือลูมิกกิ แปลว่า สโนว์ไวต์

หลังจากเรื่องราวต่างๆ ในฤดูหนาวจบลง ลูมิกกิหลบออกจากฟินแลนด์ ไปพักร้อนที่กรุงปราก ห่างจากความกังวลของพ่อแม่ ห่างจากถนนหนทางที่เธอยังรู้สึกตกใจหากเห็นชายแต่งกายชุดดำล้วน

เธอยังคงทำตัวสันโดษ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร แน่ละ ก็เธอนักท่องเที่ยวจะรู้จักใครได้ แต่ผิดถนัด จู่ๆ มีหญิงสาวคนหนึ่งมาแสดงตัวว่าเป็นพี่สาวของเธอ พี่สาวคนละแม่ และพี่สาวคนละแม่ผู้นี้เอง พาเธอไปรู้จักกับ "บ้านสีขาว" ที่ซึ่งผู้คนเชื่อมั่นว่าตนชาวบริสุทธิ์ราวหิมะเพราะทำตามแนวทางที่ผู้นำของ "บ้านสีขาว" วางไว้

แต่ลูมิกกิรู้สึกว้าว "บ้านสีขาว" หลังนี้ไม่ชอบมาพากล และหลังจากนั้นก็ไม่มีใครบางคนไล่ล่าเธอ ชีวิตของลูมิกกิตกอยู่ในอันตรายอีกครั้ง และคราวนี้ลูมิกกิก็ต้องพึ่งสมอง ไหวพริบ และความกล้าหาญของตนเช่นเคย

ลูมิกกิพบอะไร เธอเชื่อจริงหรือว่าหญิงสาวคนนั้นคือพี่สาวคนละแม่ ใครคือคนที่ไล่ล่าเธอ นั่นเป็นเรื่องที่ผู้อ่านทุกท่านต้องไปติดตามอย่างลุ้นระทึกด้วยตัวเองใน **ขาราวหิมะ**

นานมีบุ๊คส์

วันพฤหัสบดีที่ 16 มิถุนายน

1

"ฉันสุขใจยามฝนโปรยปราย"

เสียงเซอร์ลีย์ แมนสัน ลอยเข้าสู่ลูมิกกิ ดอกย้ำว่าเธอฟังเฉพาะเพลงเศร้าเท่านั้น เธอสบายใจยามที่ค่าคีนมีดสนิท และชื่นชอบเมื่อได้ฟังข่าวร้ายต่างๆ แสงอาทิตย์ส่องผ่านท้องฟ้าโปร่งไร้เมฆ อุณหภูมิเย็นสบายอบอุ่นเสียจนหลังของเธอเหงื่อไหลเป็นทาง แขนขาของเธอเหนียวเหนอะ และหากเธอเลียหลังมือตัวเองมันต้องเค็มแน่ เธอรู้สึกท้อส่ายรองเท้าแตะที่ใส่อยู่พะรุงพะรังเกินไป นิ้วเท้าและฝ่าเท้าของเธออยากเป็นอิสระเหลือเกิน

ลูมิกกิ้งลงบนผนังหิน ถอดรองเท้าแตะออก ยกขาขึ้นและขยับนิ้วเท้าไปมา นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งจ้องมองเธอ หญิงวัยรุ่นสองคนหัวเราะคิกคัก พวกนั้นไม่เคยเห็นเท้าเปล่ากันหรือไง *สวรรค์ ฉันมาจากดินแดนมุมิน มุมินไม่ใช่รองเท้าหอรอกนะ*

ตอนนี้ฝนไม่ได้ตกเหมือนในเพลง ฝนไม่ได้ตกมาห้าวันแล้ว

ลูมิกกิร้องเพลงตามเซอร์ลีย์ไม่ได้เพราะนั่นเท่ากับว่าเธอพูดโกหก เธอมีความสุขโดยปราศจากฝนได้ เหมือนตอนนี้ พระอาทิตย์ส่องแสงและเธอก็มีความสุข เธอไม่อยากให้มันเรื่องวุ่นวาย เธอไม่ได้รู้สึกดีเฉพาะยามเกิดเรื่องผิดพลาด เซอร์ลีย์ทำให้ลูมิกกิรู้สึกหม่นหมองและเศร้าซึม เธอจึงปิดเพลงแล้วปล่อยให้เสียง

พูดคุยจากกลุ่มนักท่องเที่ยวลอยเข้าหูเธอ

เธอได้ยินภาษาอิตาลี สเปน อังกฤษแบบอเมริกัน เยอรมัน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และรัสเซีย เสียงของภาษาต่างๆ ผสมปนเปกันจนยากที่จะได้ยินเป็นคำๆ ถ้าเป็นวลีแล้วยิ่งไม่ต้องคิดเลย ที่จริงลูมิกกิโง่ใจเพราะเธอไม่ต้องตั้งอกตั้งใจฟังคำพูดไร้สาระซึ่งรู้กันอยู่ว่าซ้ำซาก เธอรู้เลยว่าคนแถวนี้จะพูดอะไรบ้างเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้

ไฮ้ไฮ วิวสวยสุดยอด!

ก็จริง ปฏิเสธไม่ได้หรอก ทิวทัศน์กรุงปรากจากมุมสูงนั้นงดงามจริงๆ หลังคามุงกระเบื้องอิฐแดง ยอดไม้ หอคอยของโบสถ์ต่างๆ สะพาน และแม่น้ำวัลตาวา ต่างสะท้อนกับแสงอาทิตย์ระยิบระยับ กรุงปรากทำเอาลูมิกกิเคลิ้มแทบหยุดหายใจ แม้จะผ่านไปห้าวันแล้ว เธอก็ยังไม่คุ้นชินกับภาพทิวทัศน์เบื้องหน้าทุกๆ วันเธอจะต้องเดินขึ้นไปหาที่สูงๆ เพื่อจ้องดูเมืองและดื่มด่ำความสุขที่อธิบายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้

บางทีเธออาจกำลังรู้สึกถึงอิสรเสรีไม่ยึดติดกับอะไรและความโดดเดี่ยวอยู่ เธอได้อยู่กับตัวเองอย่างเต็มที่ ไม่ต้องรับผิดชอบต่ออะไรใคร ไม่มีใครคอยเรียกเธอ ไม่มีใครอยากรู้ตารางชีวิตของเธอ เธอไม่มีความรับผิดชอบใดๆ แม้เพียงอย่างเดียว ไร้ข้อคิดเรื่องการเตรียมตัวสำหรับปีสุดท้ายของมัธยมปลายและการทำงานช่วงครึ่งหลังของฤดูร้อนหลังจากที่เธอกลับไปฟินแลนด์แล้วก็ได้ ขณะนี้มีแต่เธอกับความร่อนอบอ้าว และเมืองที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์

วันนี้เป็นวันที่ 16 มิถุนายน ลูมิกกิมีเวลาพักผ่อน ณ กรุงปรากอีกเพียงอาทิตย์เดียว ก่อนที่เธอจะต้องกลับไปฟินแลนด์เพื่อฉลองเทศกาลฤดูร้อนกับญาติๆ ซึ่งปีนี้จัดที่หมู่เกาะแถบเมืองตุร์กุ เธอไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไรเมื่อพ่อของเธอเข้าใจว่าเธอจะต้องไปแน่ๆ เธอก็ไม่ได้ติดธุระอื่นมิใช่หรือ หรือเธอเข้าบ้านพักตากอากาศไว้กับเพื่อนล่ะ หรือว่าเธอวางแผนอะไรไว้กับคนพิเศษ

ไม่เลย ไม่มีเลย ลูมิกกิชอบใช้เวลาช่วงเทศกาลฤดูร้อนเงียบๆ คนเดียวในอพาร์ทเมนต์ เธอไม่ชอบฟังเพลงฉลองฤดูร้อนอันมีความสุข กินมันฝรั่งสดใหม่หรือปลาเฮอว์ริง เธอไม่ชอบเล่นบหนักเรียนคนขยัน ยิ้มหวาน พูดคุยอย่างสุภาพ

และตอบคำถามด้วยคำถามกว้างๆ อย่างแฉกๆ เกี่ยวกับอนาคต แฟน หรือต้องคอยผลักรุงๆ ทั้งหลายที่ไม่ได้เกี่ยวดองกับเธอทางสายเลือดแต่กลับพยายามกอดเธอนานเกินไประยะ

แต่เธอรู้ว่าพออยากให้อะไรจริงๆ แม็กก็ด้วย นี่เพิ่งผ่านไปสามเดือนครึ่งหลังจากที่ลูมิกกินนอนโรงพยาบาล เธอถูกยิงที่สะโพก แต่โชคดีที่กระดูกแค่ถลอกผิวหนังไป ที่แย่กว่าคือแผลหิมะกัดที่เธอได้มาตอนนอนอยู่บนหิมะ การที่เธอต้องไขว่คว้าเงินโชกเลือดซึ่งใครก็ไม่รู้โยนเข้ามาตกลงบนสนามหลังบ้านเอลิซา เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอ ทำให้เธอพัวพันกับเครือข่ายค้ายาเสพติด การตามหาพ่อเอลิซาที่เป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติดผู้ทุจริตในหน้าที่ ทำให้เธอต้องเข้าไปในงานเลี้ยงหุรหาวในคฤหาสน์ซึ่งมีการคุ้มกันแน่นหนา ณ ที่แห่งนั้นเธอได้รู้ว่าหัวหน้าเครือข่ายค้ายาที่รู้จักกันในนาม *หมีขาว* นั้น แท้จริงเป็นแฝดเหมือน ลูมิกกิต้องหนีออกมาเพราะบอริส โซโคลอฟ หนึ่งในสมาชิกแก๊งค้ายาจำเธอได้

คำให้การของลูมิกกิตั้งผลให้โซโคลอฟและพ่อของเอลิซาต้องโทษจำคุก แต่ก็ยังไม่มีใครสาวไปถึงแฝด *หมีขาว* ทั้งสอง หลังจากทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม ลูมิกกิตัดสินใจว่าเธอจะไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นอีกเป็นอันขาด เธอถูกไล่ล่าเกือบตายในตู้แช่แข็ง และถูกยิง น่าจะพอเท่านี้ก่อน ขอขอบคุณมาก ไม่เอาเลือดอีกแล้ว ไม่เอาบาทนักสืบหรือการวิ่งหนีเอาชีวิตรอดท่ามกลางหิมะด้วยรองเท้าคอมแบดลื่นๆ อีกแล้ว

พอกับแม่อยากให้อะไรก็อยู่บ้านที่รีทิแม็ก ทางตอนเหนือของเฮลซิงกิ พักหนึ่ง ทั้งสองยังพยายามบอกให้เธอเลิกเข้าพาร์ตเมนต์เล็กๆ ของเธอที่ต้มเปเรด้วยซ้ำ แต่ลูมิกกิไม่ฟัง เธอใช้เวลาช่วงฤดูใบไม้ผลิส่งหนังสือพิมพ์เพื่อเอาเงินไปจ่ายค่าเช่า และพยายามโน้มน้าวให้พอกับแม่ออมให้เธอเก็บพาร์ตเมนต์นั้นไว้ "เผื่อว่าเกิดอะไรขึ้น" ช่วงอาทิตย์แรกๆ ไม่ว่าลูมิกกิจะทำอย่างไรพอกับแม็กก็ไม่ยอมให้เธอนอนค้างที่นั่นคนเดียว ลูมิกกิจึงจ่ายออมและนั่งรถไฟไปกลับจากต้มเปเรเพื่อไปโรงเรียนทุกวัน พ่อแม่ของเธอค่อยๆ เห็นความไม่สะดวกในการเดินทางแบบนี้แล้วลูมิกกิจึงได้เริ่มย้ายของกลับไปยังอพาร์ตเมนต์ใกล้ต้มเมลาทีละน้อย เธอเริ่มนอนค้างที่นั่นจากที่ละคืน เป็นสองคืน สามคืน และในที่สุดเมื่อเช้าเดือนพฤษภาคม

เธอก็ประกาศว่าจะแวะมาที่รีทิแมกิเป็นครั้งคราวเท่านั้น พ่อกับแม่ไม่รู้ว่าอะไร พวกเขาจะห้ามเธอได้อย่างไรกัน เธอเป็นผู้ใหญ่แล้ว ลูมิกกิจ่ายค่าเช่าด้วยเงินเก็บของตัวเอง และเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลหากจำเป็น

เมื่อโรงเรียนปิด เธออยากพักผ่อน เธอจึงจองตัวเครื่องบินมายังกรุงปราก หาห้องพักในโฮสเทลราคาไม่แพง จัดกระเป๋าซึ่งมีของเท่าที่จำเป็น แล้วออกเดินทาง

ขณะที่เครื่องบินขึ้นนั้นเธอรู้สึกว่าหายใจได้ทั่วท้อง เธอมีเวลาได้อยู่ห่างจากฟินแลนด์ ห่างจากความกังวลของพ่อแม่ ห่างจากถนนหนทางที่เธอยังรู้สึกตกใจหากเห็นชายแต่งกายชุดดำล้วน ตลอดชีวิต ลูมิกกิพยายามต่อสู้กับความกลัว เธอเกลียดความกลัว ขณะที่เดินลงจากเครื่องบินที่สนามบินปราก เธอรู้สึกว่าใช่ที่พันธมิตรการเธออย่างแน่นอนเริ่มคลายออก เธอเดินตัวตรงและก้าวเดินอย่างหนักแน่นขึ้น

นี่เป็นสาเหตุที่เธอมีความสุข เป็นสาเหตุที่เธอหันหน้าเข้าหาพระอาทิตย์ลับตา และยิ้ม เธอสูดกลิ่นยุโรปกลางเข้าไปเต็มปอด เธอค้นกระเป๋าเป้แบ็กแพ็คและหยิบโปสการ์ดที่มีรูปสะพานชาร์ลประดับไฟยามค่ำคืนออกมา เธอตัดสินใจจะเขียนข้อความสั้น ๆ หาเอลิซา หรือที่ตอนนี้คือ "เยนนา" เพราะเธอกับแม่เปลี่ยนชื่อแล้ว ในธุรกิจค้าขายมีเดิมพันยิ่งใหญ่และเสี่ยงอันตราย การเปลี่ยนชื่อจึงเป็นทางเดียวที่จะทำให้ทั้งสองปลอดภัยหลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพ่อเอลิซา อย่างไรก็ตามเสียลูมิกกิก็ยังเห็นเอลิซาเป็นเอลิซาอยู่วันยังค่ำ

ทั้งสองอยู่ที่เมืองโอวูลูทางตอนเหนือของฟินแลนด์ เอลิซากำลังเรียนเสริมสวย เธอเขียนจดหมายมาหาลูมิกกิเป็นครั้งคราวเพื่อเล่าความเป็นไป ในฉบับล่าสุด เอลิซาเล่าว่าในที่สุดเธอก็ได้ไปเยี่ยมพ่อในคุก และบอกว่าเธอไม่ได้รู้สึกแย่อย่างที่นึกไว้ มันสำคัญมากที่เธอได้เจอพ่อ เอลิซาในจดหมายดูใจเย็นและเป็นผู้ใหญ่กว่าแต่ก่อนมากจนน่าแปลกใจ เหตุการณ์ในฤดูหนาวบังคับให้เธอต้องโตขึ้นและรับผิดชอบมากขึ้น เธอจะเป็นเจ้าหญิงนักปาร์ตี้ตัวน้อยของพ่อไม่ได้ อีกต่อไป น่าแปลกที่บทบาทใหม่ี่ดูจะเหมาะกับเธอมากกว่าบทบาทเดิมเสียอีก ลูมิกกิกินดีกับเอลิซาด้วยที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปด้วยดี

ที่จริงการพักผ่อนครั้งนี้เกิดขึ้นได้เพราะเอลิซา เธอส่งเงินมาให้ลูมิกกิ

จำนวนหนึ่งพันยูโรจากเงินทั้งหมดสามหมื่นยูโรที่โยนเข้ามาในสนามบ้านเธอ ก่อนที่จะคืนส่วนที่เหลือเกือบทั้งหมดให้ตำรวจ ลูมิกกิบอกพ่อกับแม่ว่าเธอจ่ายค่าเดินทางครั้งนี้ด้วยเงินเก็บ แต่การที่เอลิซาให้เงินมาเป็นของขวัญก็ทำให้เธอไม่ต้องแตะต้องเงินเก็บนั้น เธอรู้สึกดีที่เงินเปื้อนเลือดนั้นจะถูกใช้หมดไป มันจะหายไปจากช่องลับในโต๊ะเครื่องแป้งและเลิกตามฆราวานเวียนในหัวเธอเสียที

ทันใดนั้นก็มีการพาดผ่านหน้าเธอ กลิ่นเครื่องหอมเจือกลิ่นสบู่สมุนไพร กลบกลิ่นของเหม็นนี้ ลูมิกกิยิ้มตาขึ้น หญิงสาวอายุประมาณยี่สิบกว่ายืนอยู่ข้างลูมิกกิ เธอสวมกางเกงขายาวผ้าลินินสีขาว และเสื้อแขนยาวที่ทำจากผ้าเดียวกัน ผสมสีน้ำตาลถักเป็นสองเปียพันรอบศีรษะราวกับเป็นมงกุฎ นัยน์ตาสีเทาของเธอแฝงด้วยความลึกลับ เธอเขี่ยสายกระเป่าสะพายหนังสีน้ำตาลแดงของตัวเองไปมา

ลูมิกกิรู้สึกรำคาญหน่อยๆ

เธอเห็นผู้หญิงคนนี้อายุแล้วสองสามวันก่อนหน้านี้ เธอมองลูมิกกิและคงคิดว่าลูมิกกิจะไม่สังเกตเห็น ทั้งสองไปสถานที่ท่องเที่ยวแห่งเดียวกัน ชำมถนนในเมืองพร้อมๆ กัน หญิงสาวดูจะอายุมากกว่าเธอสองปีและเดินทางคนเดียว อาจเป็นพวกฮิปปี่มองหาเพื่อนร่วมเดินทางไว้ถกกันเรื่องความเชื่อมโยงของจักรวาล ขณะที่นั่งในสวนสาธารณะและดื่มไวน์แดงราคาถูกร่วมกัน

ไม่ได้เป็นเรื่องผิดอะไรหรอก แต่ลูมิกกิจะจงมาถึงกรุงปรากเพื่ออยู่คนเดียว เธอไม่ได้อยากหาเพื่อนใหม่

เมื่อหญิงสาวอ้าปากพูด ลูมิกกิก็เตรียมคำพูดรอไว้แล้ว คำพูดสั้นๆ สุภาพ และเย็นชา ความเย็นชาใช้ได้เสมอ

แม้ว่าอากาศจะร้อน แต่ขณะที่หญิงสาวพูดประโยคสุดท้ายจบ ความเย็นชาอีกแบบได้แผ่ซ่านถึงสันหลังลูมิกกิจนเธอขนลุก

"ฉันว่าฉันเป็นพี่สาวของเธอ"

เธอบอกเป็นภาษาสวีเดน

ฉันคือเลือดเนื้อของเธอ เธอคือเลือดเนื้อเชื้อไขของฉัน

เราเป็นครอบครัวเดียวกัน เราคือพ่อกับแม่ พ่อแม่ และลูกๆ พี่สาวน้องสาว พี่ชายน้องชาย ลุงป้าน้าอา และลูกพี่ลูกน้อง สายเลือดเดียวกันสูบฉีดผ่านเราทุกคน เรามีศรัทธาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ศรัทธาที่มั่นคงกว่าขุนเขา ลึกล้ำกว่าห้วงทะเล พระเจ้าสร้างเราให้เป็นหนึ่งวงศ์วานเดียวกัน เป็นสมาชิกของชุมชนศักดิ์สิทธิ์แห่งเดียวกันนี้

พวกเรากุมมือกันและกันเถิด พี่น้องทั้งหลาย เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว พระเยซูเพรียกหาเรา และเราจะไม่ลังเลใจที่จะตอบรับท่าน พวกเราไม่กลัวเกรง เพราะศรัทธาของเรานั้นแรงกล้า

ศรัทธาของเราขาวราวหิมะ บริสุทธิ์ผุดผ่อง ปราศจากความเคลือบแคลงใจ ศรัทธาของเราเป็นเช่นแสงส่องสว่างให้คนบาปตามืดบอด เปลวแห่งศรัทธาของเราจะแผดเผาให้บาปนั้นมอดไหม้หมดสิ้น

เราคือครอบครัวซึ่งจะเป็นหนึ่งเดียวกันเสมอ เราคือวงศ์วานสาวกศักดิ์สิทธิ์ และความมานะอดทนของเราจะได้รับการตอบแทนในเร็ววัน

2

หญิงสาวกวาดสายตามองโต๊ะในร้านกาแฟ ร่มสนาม และใบหน้าของนักท่องเที่ยวนิวเรียวชาวซีดไอร์แลนด์ที่วิ่งไปมาจนเกิดเป็นรูปร่างบนนั้น เธอตีมน้ำไปอีกเดียว ขณะที่ลูมิกกิตีมน้ำไปสองแก้วใหญ่กับกาแฟดำถ้วยเล็กอีกถ้วยแล้ว

ทั้งสองนั่งที่ร้านกาแฟราคาให้นักท่องเที่ยวนในสนามของปราสาทแห่งหนึ่ง เพราะไม่มีที่นั่งเหลืออยู่แถวนั้นแล้ว ความคิดของลูมิกกิวกวน เธอไม่รู้จะกลับคำถามมากมายออกมาจากความคิดว่าวุ่นของเธอได้อย่างไร

"ฉันอยากลองอธิบายดู..." หญิงสาวพูดเป็นภาษาสวีเดน ดังกว่าเสียงกระซิบเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มั่นใจนัก

อธิบายเถอะ

ลูมิกกิเงียบ เธอตัดสินใจว่าจะยอมให้หญิงสาวเล่าเรื่องราวของเธอ และจะไม่ถามคำถามนำใดๆ

"ฉัน...ขอพูดภาษาอังกฤษได้ไหม ภาษาสวีเดนฉันค่อนข้างแย"

พูดภาษาอังกฤษเถอะแม่คุณ ลูมิกกิคิดพลางพยักหน้า เธอสังเกตเห็นหญิงสาวพูดด้วยสำเนียงภาษาเช็กชัดเจน หญิงสาวไม่ได้พูดภาษาสวีเดนเป็นภาษาหลัก คงมีเหตุผลที่ทำให้เธอพูดกับลูมิกกิเป็นภาษาสวีเดน

"ฉันชื่อเซเลงกา อายุยี่สิบ" เธอบอก

ลูมิกกิมองนิ้วของหญิงสาวซึ่งยังคงไล่ไปมารอบแก้วน้ำด้วยความกังวล ที่มีชายลูมิกกิเห็นรอยแหวนจางๆ บนนิ้วนาง เหมือนว่าเธอใส่แหวนมาเป็นเวลานาน และเฟิงจะถอดมันออกเร็วๆ นี้

เลงกาเล่าว่าเธออยู่ที่ปรากฏมาทั้งชีวิต อาศัยอยู่กับแม่จนกระทั่งแม่จากเธอไปเมื่อเธออายุสิบห้าปี อุบัติเหตุ คีนหนึ่งแม่ของเธอตกน้ำเสียชีวิต

เซเลงกาเริ่มเสียงดังขึ้น เธอจ้องมองนักท่องเที่ยวกที่กำลังเดินมุ่งหน้าไปทางโบสถ์พักใหญ่สองสามครั้ง ในที่สุดก็กลับเข้าเรื่อง

"ตั้งแต่นั้น...คนอื่น ๆ ก็ช่วยดูแลฉัน ตอนนี้นฉันมีครอบครัวใหม่แล้ว"

"แต่งงานแล้วเหรอ" ลูมิกกิถาม

เซเลงกาสายหน้าอย่างแรง

"ไม่ ไม่ ไม่ใช่แบบนั้นเลย พวกนั้นเป็นแค่คนดีที่ช่วยฉันไว้ เธอเชื่อในความดีไหม"

คำถามนี้มาอย่างกะทันหันและจริงจังเสียจนลูมิกกิต้องใช้เวลาด้วยการจิบกาแฟก่อนจะตอบ

"ฉันเชื่อเรื่องการทำความดี และเจตนาดี"

เซเลงกาจ้องตาลูมิกกิตรงๆ ลูมิกกิไม่รู้จักตีความสีหน้าท่าทางนี้อย่างไรดี

เธอกำลังพินิจพิจารณาหรือโกรธเกรี้ยวกันแน่ ลูมิกกิหวังว่าเซเลงกาจะพูดประเด็นนั้นเสียที แต่เธอก็ห้ามตัวเองไว้ไม่ให้เร่งรัดเซเลงกา

ราวกับว่าเซเลงกาอ่านความคิดของลูมิกกิได้ เธอพูดต่อ "เมื่อตอนเป็นเด็ก แม่ไม่เคยเล่าเรื่องพ่อให้ฟังเลย แม้ว่าฉันจะทำให้แม่รำคาญแทบบ้าเท่าไรก็ตาม แม่ได้แต่พูดว่า 'เธอไม่มีพ่อ' ฉันรู้นั่นเป็นเรื่องโกหก ทุกคนต้องมีพ่อ ตอนฉันสิบขวบ แม่จับฉันนั่งลงและเล่าเรื่องให้ฟัง ในฤดูร้อนเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน แม่เจอนักท่องเที่ยวกคนหนึ่ง เขามาจากฟินแลนด์และพูดภาษาสวีเดน เขาชื่อปีเตอร์ อันเดอร์ซอน"

ลูมิกกิรู้สึกเย็นยะเยือกอีกครั้งแม้ว่าอากาศร้อนจะโอบรัดทั้งสองไว้ราวกับผ้าห่มไฟฟ้า ลูมิกกิเริ่มพิจารณาโดยอัตโนมัติว่าหน้าตาของเซเลงกาคลายคลึงกับ

พ่อของเธออย่างไร จมูกโด่งๆ แสบๆ นั้นคล้ายกันไหมนะ คิ้วเข้มๆ ละ หรือว่า ช่วงขากรรไกร เธอเกือบจะเห็นหน้าพ่อแวบขึ้นมาบนหน้าของเซเลงกาอยู่หลายครั้ง แต่ภาพเหล่านั้นก็หายไป

"ตามที่แม่เล่า ความสัมพันธ์ของทั้งสองกินเวลาสั้นๆ แต่แนบแน่น ชายคนนั้นมีภรรยาแล้วที่ฟินแลนด์ แน่ละว่าฉันคือความผิดพลาด แต่แม่ก็เลือกจะเก็บฉันไว้ ตอนนั้นแม่ไม่ได้บอกเขา ฉันหมายถึงพ่อนะ จนกระทั่งฉันสองขวบแม่ก็ส่งรูปฉันไปให้พ่อ"

เซเลงกาหยุดพูดและตี่มน้ำอีกใหญ่ ลูมิกิริรู้สึกเหมือนว่าเก้าอี้ที่นั่งอยู่โยกเยกไปมา เธอได้ยินว่าเซเลงกากำลังพูดอะไร แต่ยากที่จะทำความเข้าใจคำพูดเหล่านั้น พ่อเธอมีลูกสาวอีกคน อยู่ที่นี้ เธอมีพี่สาว

"พ่ออยากเจอฉันแต่แม่ไม่ยอม เป็นเวลาหลายปีที่พ่อส่งจดหมาย ไปสตั๊ดการ์ดรูปถ่าย ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ และเงินมาให้พวกเรา แม่ไม่เคยตอบกลับเลย จนในที่สุดจดหมายก็ค่อยๆ น้อยลง จนท้ายที่สุดก็ไม่มีจดหมายส่งมาอีก แม่เล่าเรื่องพ่อแต่ไม่เล่าเรื่องจดหมาย ฉันเจอจดหมายพวกนั้นตอนอายุสิบสอง ฉันได้อ่านแค่แป็บเดียวก่อนที่แม่จะเจอและโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง แม่หาว่าฉันแอบยุ่งเรื่องส่วนตัวของแม่ แม่หยิบกล่องจดหมายและเททิ้งในเตา แม่เผาทุกอย่าง ไม่เหลือซาก คืนนั้นฉันร้องไห้ทั้งคืน"

เซเลงกาพูดด้วยเสียงเนือยๆ ราบเรียบ แต่มีอสังเกาของเธอกลับแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่เธอพูดอยู่นั้นไม่่ง่ายสำหรับเธอเลย เธอนั่งเงิบอยู่นาน ไม้รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ

ข้างๆ ทั้งสองเป็นกลุ่มเด็กนักเรียนชาวอิตาลี พวกเด็กผู้ชายตี่มคักอีกๆ และแข่งกันว่าใครจะเรอดังที่สุด คู่รักชาวอเมริกันไววายเสียงดังเพราะสับสนว่าหากแลกเงินยูโรเป็นดอลลาร์จะได้เท่าไร และพยายามคิดว่าพวกเขาได้ราคาลดแล้วจริงหรือไม่ ลูมิกิริรับรู้เรื่องราวรอบตัวเหล่านี้ แต่ก็รู้สึกว่่าเสียงพวกนั้นมาจากที่ที่ไกลแสนไกล จากอีกมิติหนึ่งด้วยซ้ำ

เรื่องราวของเซเลงกาเหมือนเป็นตัวต่อชิ้นที่วางถูกช่อง และเติมเต็มหลุมในใจที่ลูมิกิริรู้สึกมาตลอดตั้งแต่จำความได้ เธอรู้มาตลอดและรับรู้ได้ว่าครอบครัว

ของเธอพยายามซ่อนเร้นบางอย่าง มีเรื่องใหญ่ที่ไม่มีใครยอมบิปรากพูดถึง แต่บางครั้งก็อดแน่นเต็มบ้านเสียจนหายใจลำบาก พ่อของเธอเครียด แม่ของเธอเศร้า น้ำตาริน บทสนทนาจบลงทันทีที่ลูมิกกิเดินเข้าห้องมา

แต่ลูมิกกิก็ยังนึกภาพพ่อในเรื่องนี้ได้ยาก ปีเตอร์ อันเดอร์ซอนเป็นคนหนึ่งๆ มีสติและควบคุมตัวเองได้เสมอ หลายคนอาจมีบุคลิกนอกบ้านอย่าง ในบ้านอีกอย่าง ที่บ้าน พวกเขาอาจแสดงความเศร้า ความอ่อนล้า และความเสียใจตามที่รู้สึกออกมาให้เห็น เมื่ออยู่กับครอบครัว พวกเขาจะหัวเราะและผ่อนคลายได้ แต่ลูมิกกิรู้สึกเสมอว่าพ่อทำตัวเหมือนกันทุกที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เปลือกที่ห่อหุ้มพ่อไว้ทั้งแข็งทั้งหนา

พ่อมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งที่ปรากฏหรือ พ่อสามารถมีความรู้สึกเร่าร้อนหลงใหลใครได้จริงหรือ เขาไม่เคยพูดสักคำเรื่องที่เคยมาเมืองนี้ แปลกจริง พ่อน่าจะแนะนำบ้างว่าควรไปที่ไหนและห้ามพลาดสถานที่ท่องเที่ยวใด

เซเลงกาเล่าเรื่องปีเตอร์ อันเดอร์ซอนคนที่ลูมิกกิไม่รู้จัก แต่มันก็ไม่ได้มีความหมายอะไร เป็นไปได้อย่างยิ่งที่พ่อมีด้านอื่นๆ ซึ่งลูมิกกิไม่รู้ เราจะรู้จักคนอื่นอย่างถ่องแท้ได้ไหมนะ แม้แต่คนใกล้ชิดเราก็กะ

"ตอนที่แม่ตาย ฉันคิดว่าคงไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับพ่ออีก ฉันมีแค่ชื่อ ปีเตอร์ อันเดอร์ซอนกับข้อมูลว่าเขาอยู่ที่ฟินแลนด์และพูดภาษาสวีเดน ชื่อพอก็แสนธรรมดาเสียจนไม่มีประโยชน์อะไร จนฉันเห็นเธอ"

"แล้วเธอรู้ได้อย่างไร" ลูมิกกิอดถามไม่ได้ "เราไม่เคยเจอกันนะ"

เป็นครั้งแรกที่เซเลงกายิ้มน้อยๆ

"ก่อนที่แม่จะเผาทุกอย่าง ฉันเห็นรูปเธอ ในรูปเธออายุแปดขวบ ด้านหลังรูปใบนั้นเขียนภาษาสวีเดนไว้ว่า "น้องสาวของหนูชื่อลูมิกกิ" ภาพนั้นฝังอยู่ในหัวฉันแม่กระแทงรายละเอียดเล็กที่สุด เมื่อเห็นเธอฉันจึงจำได้ทันที เธอเหมือนรูปถ่ายใบนั้นมาก แต่ฉันอยากแนใจก็เลยตามเธอมา หวังว่าคงไม่โกรธกันนะ"

ลูมิกกิสายหน้า ไม่นั่นใจนักว่าเธอกำลังปฏิเสธอะไร

เธอรู้แล้วว่าจะไม่อะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป

3

เธอมีผมสีน้ำตาลเหมือนลูมิคกิ แต่เป็นสีน้ำตาลหม่นมากกว่าจะเป็นสีน้ำตาลแดง และเซเลงกาก็ผมยาว หากปล่อยผมเปี่ยมงกฏนั้นลงมาคงยาวเลยกลางหลัง ลูมิคกิตัดผมบ๊อบตามดาราสาวแคร์รี่ มัลลิแกน แต่นี่คงบอกอะไรไม่ได้หรอก ผมสีน้ำตาลแบบพวกเธอน่าจะเป็นสีผมธรรมชาติที่สุดของผู้หญิงแถบยุโรปตะวันออก

ตาสีเทาละ ตาของเซเลงกาสีเข้มกว่าลูมิคกินิดหน่อย ปากบนอาจโค้งมนคล้ายกันถ้าสังเกตเห็น แต่เครื่องหน้าต่างกัน หน้าผากเซเลงกาใหญ่กว่าอย่างเห็นได้ชัด และจมูกลูมิคกิเล็กกว่าและโด่งน้อยกว่า

ทั้งสองสูงพอกัน เซเลงกาอาจสูงกว่าสักหนึ่งนิ้ว ทั้งสองยืนเทียบกันที่กระจกหน้าร้านอาหาร คาเฟ่ ศึกษาใบหน้าของกันและกัน เซเลงกาโอบไหล่ลูมิคกิไว้ ทำให้ลูมิคกิรู้สึกไม่ค่อยสบายนักเพราะไม่ชอบให้คนแปลกหน้าแตะต้องตัว แม้ว่าจะเป็นคนที่เธอรู้จัก เธอก็ยังพอใจจะปกป้องพื้นที่ส่วนตัวของเธอ มีเพียงไม่กี่คนที่เท่านั้นที่เธอยอมให้เข้าไปใกล้มากพอจะแตะต้องตัวเธอได้ เซเลงกาโอบไหล่ลูมิคกิแน่น ใบหน้าของเธอขาวพอกๆ กับนิ้วมือ ลูมิคกิผิวสีแทนนิดหน่อย

หากมองรูปร่างภายนอก ทั้งสองอาจเป็นพี่น้องกัน หรืออาจจะไม่ ไม่มีลักษณะเฉพาะใดแสดงถึงความเกี่ยวข้องทางพันธุกรรม หน้าตาทั้งสองคนก็ไม่

เหมือนกับพ่อลูมิกกินัก

ลูมิกกิน้อมตัวเหนืออ่างล้างมือ วกน้ำเย็นล้างหน้าและคอ นี่ช่วยให้เธอสดชื่นขึ้นและสมองสั่งการได้ดีขึ้น และมันก็ทำให้เซเลงกาปล่อยเธอ

"เธอดูดีจัง" เซเลงกาถาม เธอมองลูมิกกิด้วยสีหน้ากระวนกระวายใคร่รู้ เธอเหมือนลูกหมาตัวน้อยอ่อนให้เจ้าของเกาหูให้ ลูมิกก็ไม่อยากพูดอะไรเลย เรื่องนี้หนักเกินไปสำหรับหนึ่งวัน มีเรื่องมากมายเกินไป เธอไม่มีเวลาคิดว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไร หรือเธอจะทำอะไรดี

ลูมิกกินไม่ไหวเวลาที่ไม่ว่าจะต้องทำอะไรต่อ

"นี่มัน...มีเรื่องมาพร้อมกันเยอะเลย" เธอกล่าวในที่สุด เธอใช้กระดาษทิชชูเช็ดคอ แต่ก็ยังมีน้ำเลือดลอดเข้าไปได้ปกเลื้อจนได้ น้ำไหลลงตามหลังของเธอราวกับเป็นลางร้าย

"ฉันรู้ดี ฉันมีเวลาหลายปีทำความเข้าใจเรื่องนี้ เธอเพิ่งรู้เรื่องนี้เอง"

"ใช่ พ่อไม่เคยพูดอะไรเลย ฉันไม่รู้มาก่อนว่าเธอมีตัวตน พ่อ..."

ตอนนี้เซเลงกาวางมือบนไหล่ของลูมิกกิ เธอตีความการลั้งเลของลูมิกกิว่าเป็นเพราะอารมณ์ที่เถาโถมใส่ แน่แน่นอนว่าอารมณ์ก็เป็นส่วนหนึ่ง แต่ตอนนี้ลูมิกกิไม่อยากเปิดเผยเรื่องตัวเองมากเกินไป เธอต้องแน่ใจว่าเธอได้รับความจริงก่อน

เรื่องของเซเลงกามีบางอย่างน่าสงสัยและน่ากังวล ความบังเอิญดูจะมากเกินไปจริงแต่รายละเอียดของเรื่องนี้กลับลงตัว ความคิดของลูมิกกิวกวนและเธอจัดการเรียบเรียงมันไม่ได้เสียด้วย

"ฉันขออะไรสักอย่างได้ไหม อย่าเพิ่งบอกพ่อเรื่องนี้นะ หมายถึงพ่อของพวกเราละ ฉันไม่อยากให้เขารู้เรื่องฉันผ่านคนอื่นอีก ฉันอยากบอกเขาเองเมื่อถึงเวลา" เซเลงกาบอก

ลูมิกกิกพยักหน้า นี่เป็นคำขอที่ทำได้ง่าย ๆ ที่จริงคือลูมิกกิไม่คิดว่าเรื่องแรกที่ต้องทำคือการโทรศัพท์หาพ่อและชักฟอกเรื่องลูกสาวลับ ๆ ที่ปรากฏของเขานั้นไม่ใช่วิธีที่ครอบครัวเธอทำกัน ครอบครัวเธอจะพูดจาอ้อมค้อมและพยายามจัดการเรื่องต่างๆ ให้จบมากกว่าจะพูดอย่างเปิดอก ครอบครัวเธอเต็มไปด้วยความลับ อาจฟังดูตื่นเต้นเหมือนนิยายลึกลับ แต่ความเป็นจริงคือมันเหมือนหิน

หนักอึ้งกดทับอยู่บนบ่าของพวกเขา ทำให้พวกเขามองหน้ากันได้ไม่สนิทใจนัก

"เธอเรียนภาษาสวีเดนที่ไหน" ลูมิกกิถามเป็นภาษาสวีเดน

เซเลงกายิ้มเขิน ๆ และตอบเป็นภาษาสวีเดนเช่นกันว่า "อาจฟังดูโง่หน่อย แต่พอฉันรู้ว่าพ่อพูดภาษาสวีเดน ฉันก็เริ่มเรียนเองผ่านอินเทอร์เน็ตและหนังสือ ฉันดูรายการเด็กภาษาสวีเดนตามยูทูปและหัดพูดตาม 'ไมถนัดปากนักหรอท' เธอพูดคำต่างๆ เป็นภาษาสวีเดน "บางทีภาษาของพ่อแม่เราคงอยู่ในยีนของเราั้ง"

ลูมิกกิไม่คิดจะบอกเซเลงกาว่าที่สิ่งที่เซเลงกาพูดเหมือนเรื่องไร้สาระของพวกนิวเอง ซึ่งปราศจากทฤษฎีทางพันธุกรรมศาสตร์หรือทฤษฎีทางจิตวิทยา พัฒนาการสนับสนุน เซเลงกาจะเชื่ออะไรก็ได้ตามที่ต้องการ

นักท่องเที่ยวยาวเยอรมันเดินเข้ามาในห้องน้ำและมองทั้งสองด้วยสายตาประหลาด เสียงระฆังจากวิหารนักบุญวิตุสดังเข้ามา บ่ายสองแล้ว เซเลงกาเงิบไป

"บ่ายสองแล้วหรอ" เธอถาม

ลูมิกกิพยักหน้า เซเลงกาเริ่มสอดสายสายตาไปรอบ ๆ และลูบสายกระเป๋าหนังอีกครั้ง เธอเหมือนสัตว์ป่าที่ถูกล่า ความอบอุ่นผ่อนคลายน้อยนิดที่เธอมีอันตรธานไปในชั่วพริบตา

"ฉันต้องไปแล้ว" เซเลงกาพูดขึ้น "เจอกันพรุ่งนี้เที่ยงนะ"

"ที่เดิมหรอ"

"ไม่ ไม่ได้แน่ รู้จักวิเซฮราดไหม ปราสาทนะ นั่งรถไฟใต้ดินไปก็ได้ เจอกันที่นั่นนะ"

ลูมิกกิไม่ทันได้พูดอะไร ไม่ทันได้เสนอที่ที่สะดวกกว่านั้นหรือทันถามว่าเซเลงการีบร้อนไปไหน เพราะเซเลงกาออกจากห้องน้ำไปแล้ว ปล่อยให้ลูมิกกิขมวดคิ้วใส่ตัวเองในกระจกเงา

นิ้วของหญิงสาวร้าวเคาะโต๊ะ โต๊ะเรียบดีเพราะเมื่อเดือนก่อนมันถูกขีด เคลือบเงา และขจัดร่องรอยการใช้งานต่างๆ ออกไป เธอกวาดตามองผนังรอบห้อง นั่นไง ประกาศนียบัตร รางวัล ข่าวตัดจากหนังสือพิมพ์ ทั้งหมดเป็นความสำเร็จครั้งสำคัญของเธอที่จัดแสดงไว้อย่างมีสีสัน แค่นี้ก็พอให้คนอิจฉาแล้ว

แต่สำหรับเธอมันยังไม่พอ ไม่มีอะไรเพียงพอสำหรับเธอ เธอไม่ยอมให้อะไรเพียงพอ ไม่ใช่อาชีพนี้ อาชีพนี้ต้องหิวโหยอยู่เสมอ ต้องอยากได้อะไรที่ใหญ่กว่า ดีกว่า เด่นกว่า โด่งดังกว่า รักรู้สึกกว่า เกียรติยศกว่า จีบใจกว่า อาชีพนี้ต้องการความแปลกใหม่เหมือนต้องการออกซิเจนไว้ใช้หายใจ ต้องตามซีพจรแห่งเวลานั้นให้ทัน หรือล้ำหน้ากว่าเวลานั้น ๆ อีก และต้องลงมือทำเมื่อคนคาดไม่ถึง

ต้องเป็นหัวข้อบทสนทนา เป็นเรื่องที่ทุกคนพูดถึง ที่นี่ ตอนที่ พรุ่งนี้

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแกะฝาออก หยิบซิมการ์ดออกมาและใส่ซิมการ์ดอีกอันเข้าไปแทน เสียงผู้ชายรับสายทันทีที่โทรศัพท์ดังเพียงครั้งเดียว

"เขาพร้อมไหม" ชายคนนั้นอยากรู้

"ยัง"

"จำไว้ว่าเขาจะรู้มากไม่ได้"

"จำได้อยู่แล้ว ฉันทำงานนี้มานานพอจะรู้จักทรอกน่า เขาจะรู้ข้อมูลที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ปฏิบัติของเขาจะได้สมจริง ความสมจริงคือสิ่งที่เราต้องการ เราอยากได้อารมณ์จริง"

"คุณเข้าใจอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับเขาใช่ไหม เขาอาจบาดเจ็บหรืออาจตายก็ได้นะ"

"เราต้องเสี่ยง ถ้าพูดและทำไปแล้ว การพลีชีพคงไม่ใช่สถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดทรอก ฉันคิดอย่างน้อยก็ครั้งหนึ่งละว่าการพลีชีพทำให้เรื่องราวน่าเชื่อถือขึ้น"

เสียงหัวเราะดังขึ้น

"คุณไม่น่าพูดแบบนี้กับผมนะ ผมอาจจะโกรธก็ได้"

"ฉันเชื่อว่าคุณเข้าใจตกลงร้ายดี"

"ไม่มีตกลงร้ายทรอก ผมมีแต่อารมณ์ขัน เขาเป็นว่าทุกอย่างเป็นไปตามแผนนะ"

"ตามนั้น"

"ดี ฉันต้องวางสายแล้ว พระเจ้าคุ้มครอง"

หญิงสาววางสายและยิ้ม

ตอนนี้เธอไม่ต้องการพรจากพระเจ้าทรอก แต่คนอื่นอาจต้องการ

มนุษย์โหยหาวีรบุรุษและวีรสตรี มนุษย์ต้องการเห็น ฟัง และอ่าน เรื่องราวความดีที่เอาชนะความชั่วเสมอ อย่างเดวิดกับโกไลแอท พระเยซูกับ ซาดาน ฮอบบิทน้อยกับเซารอนผู้ทรงพลัง มนุษย์อยากเป็นส่วนหนึ่งของ ประสบการณ์วีรบุรุษวีรสตรีแสดงอำนาจเหนือผู้คงกระพัน รบชนะผู้ไม่เคยแพ้ เช่นฆ่าผู้เป็นอมตะได้สำเร็จ มนุษย์กระหายเรื่องราวที่เป็นไปไม่ได้แต่กลับกลายเป็นจริงในที่สุด โดยมีเหล่าวีรบุรุษวีรสตรีทรงคุณธรรม ผู้ปราศจากความกลัวใดๆ ช่วยให้เกิดขึ้น

วีรบุรุษวีรสตรีนั้นต้องจิตใจดีงามและเข้าถึงได้ง่าย ต้องอยู่ไม่ห่างจากมนุษย์ มากเกินไปนักแต่ก็ไกลพอที่จะอยู่เหนือมนุษย์เล็กน้อย ต้องไม่แสดงความสูงส่ง เกินงาม ต้องต่อสู้ดิ้นรน ต้องผ่านความยากลำบากและความเจ็บปวด ต้องเกือบ ถูกทำลายแต่ก็ลุกขึ้นยืนใหม่ด้วยพลังมากมายกว่าเดิมเพื่อต่อสู้ในการต่อสู้ครา สุดท้าย นอกจากนั้นยังต้องประะบาง ต้องมีจุดอ่อนให้ฝ่ายตรงข้ามโจมตีได้

ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัววีรบุรุษและวีรสตรี หรืออาจสำคัญกว่า เสียด้วยซ้ำ คือเรื่องราวของฝ่ายตรงข้าม ปีศาจ ที่มาพร้อมกับพลังอันยิ่งใหญ่ ความโหดร้ายที่ทำให้เสียขวัญหลัง พลังความชั่วร้ายนั้นต้องล่อหลอกให้คนติดกับ เหมือนแม่เหล็ก มนุษย์อยากปฏิเสธความชั่วร้าย แต่ก็ลุ่มหลงมัน

มนุษย์หมกมุ่นกับความชั่วร้ายจนกระทั่งตัวเองเจ็บตัวและอยากให้ใครสักคนช่วยเยียวยาอาการนี้ มนุษย์ต้องการวีรบุรุษหรือวีรสตรีสักคน

เรื่องราววีรบุรุษหรือวีรสตรีที่จะประสบความสำเร็จต้องมีผู้เห็นเหตุการณ์และเหยื่อ มนุษย์บางคนต้องตายเพื่อให้ผู้ที่รอดชีวิตดูมีคุณค่ามากกว่าความตายเท่านั้นที่สร้างตำนานได้